Ч. 135 Пятниця 19 червня (1 липня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Положене в Західній Галичині. — Fremdenblatt о стані виїмковім в Галичині. — Ішпаньско-американьска війна. — Карлїстівский посол Мелля о Дон Карльосї і о ситуациї в Ішпанії).

З Нового Санча доносять, що як в місті так і в цілій охрестности настав вже спокій. Войска майже не видати і поволи вертає звичайна фізіоґномія. Проголошене установленя судів доразових зробили всюди велике і пригнобляюче вражіне. З Відня приїхав вже кат Зеліґер з двома помічниками і зголосив ся до „служби“. Але ледви чи знайде „роботу“, бо доси від часу проголошеня судів доразових не арештовано нікого. Ескорти войскові приводять все ще арештованих людий, але що їх арештовано ще перед проголошенем судів доразових, то їх будуть судити ще звичайні суди. Ката відослано до Тарнова, щоби там чекав дальших приказів.

Доразовий суд в Новім Санчи складають: прокуратор Чищан і радники Буяк та Шнайдер (всї три з Кракова) та місцеві радники: Кавский і Вісьньовский і їх заступники Піштак і Ситовский.

Fremdenblatt розводить ся о причинах виданя розпорядженя о стані виїмковім в західній части нашого краю і каже що розбої і підпалюваня, які ширили ся щораз більше в повітах ново-санчівскім і лиманівскім, спонукали правительство завести там суди доразові, а заворушене селян наслїдком тайної аґітациї в иньших 30 повітах наказували акцию рішучу і енерґічну. — „Необходимість средств виїмкових буде без сумнїву признаною — каже згадана ґазета — бо відвернуть они від краю грозячу кризу, в котру він попадає наслїдком щоденних, брутальних нападів, котрі, коли би тревали дальше, хто знає до чого би довели. Для приятелїв того краю єсть в теперішній порі лиш одна цїль і один обовязок: завести як найскорше і можливо як найповнїйше порядок та повагу власти. Всї поважнїйше мислячі круги краю мусять для осягненя повисшої цїли сполучити ся тїсно з собою. Они розуміють необходимість средств виїмкових, котрих енерґічне примінене може лиш одно охоронити край від тяжких наслїдків, якими грозить теперішний рух, що розпочав ся поневіранем всїх основ і браком всякого пошанованя для рівноуправненя.

В акциї военній на Кубі настала — як здає ся — мала застоя. В Мадриді іменно дістали вість з Гаванни, що Американцї не помашерували дальше на Сантхаґо лиш укріпили ся табором на побережу. Ґен. Шафтер знов не згадує в своїй депеші до правительства нїчого о тім, чи приступив до облоги міста, лиш каже, що американьске войско заняло позициї, котрі Ішпанцї покинули, на три милї від Сантхаґо. Додає лиш, що чує ся досить в силї, щоби здобути місто до 48 годин і не буде чекати на дальшу поміч.

Посол до ішпаньского парляменту, Мелля (з партиї Дон Карльоса) — той сам, що недавно тому сказав в парляментї: Горе тому народови, котрим управляє жінка і дитина“ — в розмові з кореспондентом берлинского Local-Anzeiger-а сказав так: Не правдою єсть, мов би то Дон Карльос змінив свої погляди що-до свою поступованя. Єго погляди не змінили ся. Зміна відносин в Ішпанії стала ся тепер неминучою. Чи прийде до мира, чи нї, господарка теперішного правлїня скінчила ся. По двайцятьлїтнім мирі, котрий карлїсти анї трохи не закаламутили, довело теперішне правлїне Ішпанію до самого краю пропасти; фінанси і орґанізация краю суть до самого споду зруйновані, а через нездібність і брак приготовлень Ішпанія запутала ся в війну, з котрої край вийде значно обкровений. Ще перед двома лїтами говорив я в парляментї, що війна з Америкою не дасть ся оминути. Я був за союзом з Франциєю. Але ми би були згодили ся і на союз з тридержавним союзом. Коли-ж бо теперішне правлїне не могло і до того довести, хоч з причини походженя королевої були династичні зносини з віденьским двором. Або також можна було заключити союз з Чіллїм, котре має хоч малу, але добру фльоту. Ще в грудни минувшого року промавляв я за тим, щоби збройти ся до війни. Але й того не зроблено, а говорено, що автономія сама єсть миром. Фактично признане автономії довело до війни. Тепер же, коли правительство не зробило нїчого і дорогий час змарнувало, настане мир, котрий дасть знак до радикального перевороту.

Отже що настане? Республика в Ішпанії єсть неможлива. Републиканцї то самі непрактичні люди, до того ще они й розбиті на дрібні партиї. За короткий час своєї першої републики мали они, так сказати би півпята пре-

---

11)

Послїдна воля.

(Із шведского. — Віктора Гуґа Вікстрема).

(Дальше).

Аж пізно по півночи попращали ся розбишаки зі мною. Стискали менї сердечно руку і просили, щоби я на них не забував на случай, коли би мене судьба загнала знов в їх сторони.

В їх души не лишило ся анї слїду якогось підозріня, що я би міг їх зрадити; та я й не думав того робити. Хиба-ж я їх судя?— подумав я собі. Они дарували менї житє і того було досить, щоби я не давав про них знати до суду. Та й що би з того вийшло? Хиба то, що на Пупта де ля Мачіманя не стало би чотирох розбишаків, а на Сієрра де ля Ґвара прибуло би о вісїм більше!. Та й роля доносчика не була для мене.

Я дістав від них тисяч пезетів, без сумнїву крадених гроший. А не совістно-ж менї було їх брати? Мушу признати ся: що нї! Яка-ж ріжниця — подумав я собі межи краденими а „честно заробленими“ грішми? Ґра на біржи, торговля, богатий посаг, залицянки, продайна краса, продавані переконаня — кілько-ж то нечестних жерел, з котрих роздобувають ся гроші?! Де в житю людскім кінчить ся честнота, а де починає ся обманьство? Хиба-ж не сходять ся они всї разом, як починок тканє в одну ткань?

Менї від моєї власної мудрости аж лячно стало. Як-же то я змінив ся за той короткий час півтора року! Як-же то каменем стає в нас тото житє, що було лиш думкою, а як руководить нами і рішає то, що ми пережили! Дїйстне житє розриває в нас і убиває дур молодости, чисті мрії чувства, віру в добре і потїху вноєних правд!

Слїдуючий день здавав зя менї таким довгим, мов би цїлий тиждень. Я не мав нїякої иншої роботи, як лиш вишукати собі в маґазинї кілька відповідних одягів Репа — один елеґантний до подорожи а один дуже модний до гостини — і звязав їх анґлїйским ремінцем. Я то їв, то спав, а в недїлю встав до всхід сонця, та виглядав мого проводиря.

Він незадовго прийшов, — великий, здоровенний паробчак з села, лїт за шіснайцять — та передав менї якусь замащену куверту, в котрій були ще більше замащені банкноти, тота сума, якої я жадав. Він сїв собі, щоби відпочити по томлячім лаженю по скалах. Я дав єму напити ся трохи Ріоха Кляреттє і він від того значно покріпив ся. За пів години опісля пустили ся ми вже в дорогу на долину.

Треба було на руках і ногах лїзти по таких стрімких скалах, що можна було при найменьшій неосторожности скотити ся в дебри, що були з одного і другого боку. Так треба було лїзти майже дві години. Відтак зійшли ми на круту гірску доріжку, по котрій зійшли аж до того місця, де вже зачинала ся долина і де був вже вигідний гостинець, вибудований мабуть ще Римлянами, бо теперішні Ішпанцї ледви чи годні що небудь порядно зробити.

Около полудня дійшли ми до якогось сїльця, посеред котрого стояла таки дїйстно хороша стара церква, в романьскім стилю. Сонце дуже припікало. Я сказав паробчакови, щоби він сїв собі на лавку коло церкви і там чекав на мене, а я піду до церкви. Паробчак аж кинув ся і сказав:

— Сеньорови не можна іти до церкви!

Я видивив ся здивований на него.

— Чому нї?

— Бо менї наказали Вас туди не пустити.

— Щоби ти мене не пустив! — Чи єсть ще у тебе розум в голові?

Він заступив менї дорогу, а я друлив єго і зайшов до церкви.

Який же був тут холод в сїм високо склепленім домі Божім! Зараз коло дверий стояла лавка і я міг тут сїсти собі спокійно, бо тут було темно як би в якій ледівни. Сьвященик правив службу Божу. Хлопцї, що служили до служби Божої, вимахували кадильницями і дзвонили. В церкви було богато людий, а майже всї клячали з похиленими головами. Тут мусять люди бути дуже побожні, подумав я собі.

Нараз встає один з них і на пальцях суне до побічної каплиці. То був один з моїх розбишаків, убраний в темний поважний плащ алькальда, начальника громади. Я став тепер пильно уважати; дивлю ся, єсть і другий, ба й третий, а коли я так розглядаю ся, отвирають ся двері коло мене та входить ще й четвертий до церкви, хрестить ся та сїдає собі до лавки передо мною. Менї вже більше не

зидента. Ті свободи, які би република могла принести, Ішпанія вже має, а утворене републики значилоби би лиш зміну системи. Та й Франция дивила би ся кривим оком на републику. Наконець парляментаризм в Ішпанії так само як і у Франциї та в Італії збанкротував. Ішпанський нарід єсть монархічно, католицко і королівско успособлений, а тому єго успособленю відповідає лиш карлізм. Дон Карльос не хоче бути абсолютним монархом, він хоче бути конституцийним. Він і єго приклонники хотять адміністративної і економічної децентралізациї та переведеня поділу після провінций, бо хоч ішпаньский нарід супротив заграниці уважає ся одноцїлим народом, то все таки у себе дома ділить ся після земель, а то треба увзглядпити. Вигляди карлізму суть сьвітлі. Карлізм в короткім часї розширив ся значно в Ішпанії, не лиш на півночи, але й в новій та старій Кастилії, в Катальонії і Валенциї а навіть в Андалюзиї. Навіть републиканцї переходять до табору карлістів. Крім того в армії єсть сильна партия карлїстівска, іменно же у войску на Кубі. Теперішна монархія єсть цивільна, а Дон Карльос зробив би з неї войскову. Межи ґенералами має він також прихильників. Крім того могли би карлісти в одній хвили, коли би того потреба, поставити 60.000 охотників. Нема сумніву, що зміна настане в як найкоротшім часї. Дон Карльос хотїв би, щоби та зміна не переводила ся довше як місяць.

Новинки.

Львів дня 30-го червня 1898.

— **Краєвий промисловий союз.** Під такою фірмою завязало ся у Львові товариство, що поставило собі за ціль піднесене краєвого промислу і збут виробів того промислу на заграничних ринках. З днем 1-го липня с. р. обіймає товариство базари живецкої фабрики сукна у Львові, Кракові, Станиславові, Новім Санчи і Чернівцях. Директорами товариства вибрані: Стефан Кошут, властитель живецкої фабрики сукна, Войт. Ксенжопольский, директор ткацкого товариства в Глинянах і Вен. Шидловский. Льокаль товариства містить ся при ул. Коперника ч. 19 у Львові.

— **В Зарваници під Бучачем**, що стала ся для цїлої всхідної Галичини первородним відпустовим місцем, церков останними роками, помимо всїх старань бувшого пароха, виказувала очевидні слїди занедбаня. Старечий вік о. Борисикевича був відай головною причиною безуспішности всїх єго можливих старань і заходів, щоб Зарваницю поставити на рівнї з латиньскими відпустовими місцями західної Галичини, щоб тим самим і нашому обрядови перед очима тисячів богомольцїв надати відповідного блеску і величавости Чого годі було довершити старцеви, те взяв собі за першу цїль новий парох Зарваницї о. П. Билиньский. Звязуючи як мога кінцї фінансових трудностий, він передовсїм постарав ся о відновлене апаратури, т. є. фелонів, чаш і т. п., відновив церков з надвору, а перед кількома місяцями приступив до внутрішної обнови храму. Давні мальовила на стїнах, відновлювані 1858 р. через маляря Карчмарского, аж просили ся, щоб їх заступити новими. Нинї можна оглядати вже майже викінчені артистичні малярскі працї п. Ал. Царевича з Кобиловолок, як і під єго проводом виконане золочене і реставроване, що украшають лївобічну каплицю зарваницкої церкви з престолом чудотворної Матери Божої. Побіч орнаментики, мальованої в чисгім майже візантийскім стилю, визначують ся також три образи п. Царевича, один на полотнї: Благовіщене в престолї, а два на бічних стїнах: Стрїтене і Посїщене Пресьвятої Діви сьв. Елисавети. В орнаментицї визначують ся головно три краски: гранатова, понсова і золота. Більші орнаменти на стїнах цїлі золочені. Все те, так образи як і орнаментові прикраси, звертають вже тепер на себе увагу прихожих. Талановитому і пильному артистови-маляреви можна-б лиш побажати таких самих успіхів в відновлюваню других частий церкви.

— **З торжества Мицкевича в Кракові.** В понедїлок відбув ся в Кракові пращальний пир в честь гостий, що прибули на відкрите памятника Мицкевича. До стола засїло около 200 осіб. За обідом понесли ся патріотичні тоасти. В честь міских рад м. Львова і Праги тоаствував п. Ротер. Відповідали: заступник бурмістра Праги Ерб і львівский радний Ґетріц. На поводжене Галичини тоаствував Спасович з Петербурга. Чех Чарногорский говорив на тему: „Ne dajme se“. Відтак забирали ще голос иньші гості. Президент Фрідляйн сказав хорошу промову в честь творців польского союза, неприсутних Фр. Смольки і Тонера. По полудни урядило місто приняте в честь селян і принимало їх бенкетом в міскім парку. Вечером відбула ся ілюмінация міста, а в театрі представлене „Dziad-ів“ Мицкевича, де в антрактах відограла музика патріотичні пісни польскі. Найвизначнїйшою точкою торжества був пир лїтератів в Саскім готели. — Памятник Мицкевича представляє стать о благородних чертах і повну гармонії. Цїлість випала дуже щасливо. Мицкевич представляє ся в силї віку. Постава єго повна гідности, в правій руцї держить книжку, а лївою при грудях придержує збирки плаща, подібного до тоги. Голова похилена трохи в діл і робить враджінє глубокої задуми. Робота памятника є обдумана і виконапа на подальший ефект. зблизька поверхня є рапава а кути і береги грубо і сильно зазначені. Ґрупа: „Наука“ складає ся з сидячого старця бородатого, о думаючім виразі лиця. в ідеальній драпериї, котрий держить хлопя на колїнах і учить єго. Хлопя стоїть, а вслухавшись в науку старця, тулить ся до него, мов дитя до вітця. Иньші ґрупи представляють: „Поезию“, „Любов вітчини“ і „Славу“.

— **Кіньскі перегони** розпочали ся вчера у Львові і потревають ще три днї. На місци перегонів зібрало ся, як звичайно, кілька тисячів народа.

— **Огонь** вибух вчера вечером у фабрицї фарб Блюменфельда при ул. Жовківскій. Огнева сторожа угасила пожар в короткім часї. Шкода не велика.

— **Товариство галицких купцїв безрогами** з ограниченою порукою завязало ся у Львові. Ініцияторами товариства є тутешні промисловцї Пшибильский. Ст. Токарский і Ізраль Гельман.

— **Місточко Яголъниця** погоріло минувшої ночи. Близших вістий про той пожар поки що нема.

— **Мила жінка.** Вчера около 7-ої години вечером візвано з Замарстинівскої рогачки поготівле стациї ратункової до одного шевця, котрого жінка в суперечцї пробила ножем. Злюща жінка. ударивши ножем, розрізала чоловікови майже цїлу грудну клїтку. Арештував єї жандарм з Замарстинова.

— **По пяному.** Дня 26 с. м. в ночи лучила ся в Варшаві при ул. Леопольдини така пригода: В домі під ч. 21 на третїм поверсї мешкав Ми-

---

потреба було розглядати ся і я як той вуж висунув ся тихцем з церкви.

На дворі паробчака десь не було. Я вийшов на площу перед церквою і свиснув. З поза церкви висунула ся якась голова, хтось показав рукою на вузку доріжку і я пустив ся туди, Незадовго з'явив ся і паробчак коло мене.

— Мене нїхто з них не видїв — сказав я зовсїм спокійно. А тебе хто з них видїв?

— Богу дякувати, нїхто — сказав на то паробчак і єму очевидно аж лекше стало на души.

— А будеш держати язик за зубами?

— Анї не пиcну.

— Отже не кажи о тім анї слова нікому!

Я уткнув єму в руку один дуро [1]), а він чим скорше сховав єго до кишенї. Ще один дуро, а він був би продав і свою душу.

Без ніякої дальшої пригоди прийшов я на вечер до Хака, а на другий день поїхав почтою до Уески.

Не зважаючи на то, ще мене на повній пороху дорозї страшно підкидувало, укладав я собі пляни на будучність. До родини Салїєр-Боранпар не хотїв я вже під ніяким услівєм вертати. Я мав маленьку, але красну ґардеробу і тисяч пезетів, отже можна було спокійно думати о тім що менї почати. Я чув, що в Барцельонї перебуває богато Скандинавців; мене скортїло почути знову рідну мову, коли вже так назвати менї шведский язик. Впрочім було там богато складів дерева та всїляких иньших торговель, в котрих я міг може знайти собі якусь посаду. Отже я рішив ся поїхати до Барцельони і там образувати ся на торговельника. Тобі треба думати о будучности — говорив я сам до себе нїби так розумно як якийсь старий.

[1]) Дуро — ішпаньска срібна монета, має пять пезетів, а пезета значить 50 кр.

Уеска сподобала ся менї дуже. Я постановив собі лишити ся там на кілька днїв.

Я чув ся незвичайно веселим і щасливим. Менї усьміхав ся цїлий сьвіт. Яка то була щаслива гадка мого вуйка, що він післав мене в сьвіт, щоби пізнати жите і людий!

В Уесцї оглядав я найзнаменитші памятники штуки будівництва.

В церкві сьв. Петра приключила ся мала історія, котрої не можу тут мовчки поминути, бо она була виразом тодїшної моєї легкодушности.

Я вже був оглянув, коли менї впали в очи якісь двері, попад котрими була напись Clausura, що значить тілько що: заказаний вхід. Що то мене обходило! Я потиснув за клямку, двері отворили ся і я зайшов до середини.

То було подвірє монастиря, досить вже під'упавше, але дуже живописне з городом на ярину і керницею по серединї, а по боках були штучно і фантастично пороблені романьскі аркади [2]). Я пустив ся влїзливо одним з тих каблукуватих підсїнь. На кінци того підсїня сидів собі грубеньский пан-отчик, убраний в брунатну чернечу ризу Картузів [3]). Він читав побожно молитви в своїм молитвеннику і очевидно не чув, що я іду.

Аж ось стрілила менї до голови якась проклята гадка, одна з тих, які приходять инодї до голови, коли чоловік ще молодий і рад

[2]) Аркадами звуть ся склеплені підсїня попід мури якогось будинку оперті на стовпах. Від стовпа до стовпа ідуть каблуки (по латинї arcus) і від того назва „аркади“.

[3]) Картузи — монаший чин, оснований сьв. Бруноном в 1084 р. в Шартрез у Франциї (Chartreuse — Картузия). Чин дуже строгий: монахи постять строго і не вільно їм богато розмавляти, займають ся ручними роботами, а гроші віддають на будову церквий та на всїлякі добродїйні цїли.

з того, що жиє, певний себе і вдоволений самим собою і цїлим сьвітом.

Я здоймив капелюх, скривив ся як півтора нещастя, удав о скілько можна дурнуватого та підійшов покірно до него. Коли я злегка закашляв, він подивив ся на мене: лице у него повне, вичливе а очи щирі.

— Всечестнїйший отче — відозвав ся я, підійшовши до него таки зовсїм близько — вибачте, що чужинець, котрий набідував ся в сьвітї і зовсїм Вам незнакомий сьміє приступати до Вас та просити Вас о сьвітлу Вашу раду.

Він глянув на мене з виразом правдивої щирости подав менї руку та притягнув до себе на лавку.

— Говори, мій сину! Для слуги Божого нема чужинцїв.

— Не буду Вам, всечестнїйший отче, оповідати історії мого так молодого, а все-таки так повного змін житя. Досить, що менї оно вже навкучило ся і я хотїв би знайти пристановище в сьвятих мурах монастиря. Лиш деякі сумніви не дають спокою моїй совісти і ще мене спиняють.

— Які же? Кажи отверто!

— Сьвіт бачите такий красний, небо сине а цьвіти пахнуть! Чи маємо право то все покидати і замикати ся посеред холодних мурів? Чи маємо право марнувати свої сили на самотне розважуванє, підчас коли заедно рухливе жите всї ті сили з'ужиткове?

— Суд на то у Бога. Жите в тихости лагодить нам царство небесне. В тихости і самотї настають найчастїйші гадки. Не сьвіт має визначати тобі твою дорогу, але твоя віра.

Ну, що правда, менї не хотїло ся вести розмову дальше в сїм поважнім напрямі. Я хотїв лиш зажартувати і більше нїчого.

— Але — говорив я дальше — коли вже так має бути, то треба прецї мати й увагу на потреби тїла. Я лишаю всї релїґійні справи на

хайло Глембоцкий, 46-лїтний урядник зелїзничий. з жінкою Агатою. старшою від себе, бо мала 73 роки. Коли Глембоцкий повернув того дня о 11-ій годинї в ночи пяний до дому, розпочав з жінкою, що вже лежала в ліжку, суперечку, а відтак кинув ся на неї і пробовав викинути еї вікном на улицю. Жінка, повисши над пропастию, кликала о ратунок, але заки ще прибігли люди, сили еї опустили і она упала на улицю та убила ся на місци. Надбіг сторож дому і поліцият та стали добувати ся до дверий, між тим як Глембоцкий ломив дома обставу і розбивав посуду. Однако коли учув, що двері подають ся і за хвилю увійдуть люди до комнати, кинув ся і він до вікна та вискочив на улицю, де також погиб на місци.

— **Страшна пригода** лучила ся оногди у Відни. Одною улицею переходила швачка Мария Ніттель в товаристві своїх дїтий: 10-лїтного синка і 6-лїтної дочки. Нагле з одної каменицї випав великий пес з англїйскої породи догів і кинув ся на дївчинку запустивши свої здоровенні зуби дитинї в бедро. На крик матери прибігли переходячі і парасолями та палицями відогнали роз'юшену собаку, але лиш на хвилю, бо гнеть завив страшно і кинув ся знов на бідну дївчинку, вхопив еї зубами понизше грудий і зачав нею сильно термосити і кидати до землї. Конець тій страшній сценї положив доперва над'їхавший фіякер, що лопатою відогнав пса від обезсиленої і страшно покалїченої дитини. Небезпечно поранену дївчину відвезено до шпитала, а пса опісля зловлено і взято під обсервацию.

— **Многонадійний син.** Лейзор Гас з Бережан обжалував власного сина 15-лїтного Мехля о то, що забравши ему в Бережанах 100 зр., утїк в напрямі до Львова. За Мехлем глядае жандармерия і львівска полїция.

— **Чоловік а жінка в Америцї.** Одна американьска часопись подае таке оповіщене: „Згубила ся, утекла або вкрадена людина, котру я. в нерозважній хвили мові самоти і женьскої слабости, взяла за чоловіка! З лиця він досить принадний, але слабого характеру, хоч може йти домів навіть в часї дощу, о скілько розумієсь яка хороша дївчина не жертвуесь ему з парасолем. Кличуть его Джеком. В послїдпім часї видїли его в товаристві Юлї Гарріс на проходї, як обнимав стан і виглядав на скінченого дурня. Хто того бідачиска зловить і приведе цїло до дому, щоби я могла его за утечу порядно скартати. того запросить на чай — Генриетта Сміт".

Штука, наука і лїтература.

ТЕОФИЛЬ або виклад гомилитичний Апостолів і Євангелий на весь год, недїлям і празникам, по уставу сьв. восточної церкви, для руского народа, від Йосифа Мільницкого, доктора сьв. Богословія, почетного прелата, совітника митрополитальної консисторії, віцеректора гр. кат. генерального сїменища в Львові і пр. і пр. Том II. Випуск перший. У Львові 1898. Під таким заголовком вийшов лїтоґрафований IV випуск викладів др. Йос. Мільницкого Апостолів і Євангелий з одобренєм і похвалою Є. Емін. Кардинала і Митрополита Кир. Сильвестра, з дня 13/6 1898 р. ч. 630/Орд. Кож„ий випуск тих викладів коштує 60 кр. а з пересилкою 70 кр.

— **Дзвінка ч. 12** містить: Оповідане Віри Лебедової „Цікаве виличене"; — „З історії сотвореня сьвіта"; — „Казку о золотій рибці" Віри Лебедової за Пушкином; — оповідане „З дїточих лїт нїмецкого поета Ґетого"; — анекдотку „Що робить лїкар?"; — оповідане „Як винайдено парову машину?"; — „Думку" Уляни Кравченко; — дальшу часть „Учених розмов Никольця з татком" (про Маркіяна Шашкевича) Ост. Макарушки; — анекдоту „Він его лїпше знае; стишки Сильв. Яричевского „Під вакациї"; — анекдоту „Лихе прочуте" і розвязку загадок з ч. 11. В тім числї містить ся і ілюстрация „Мов у гнїздочку".

Торг збіжевий.

Львів дня 28-го червня: Пшениця 10·50 до 11·— зр.; жито 8·25 до 8·50; ячмінь броварний 8·— до 8·25; ячмінь пашний 7·— до 7·25 овес 8·30 до 8·50; ріпак —·— до —·—; горох 8·— до 8·75; вика 6·40 до 6·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 7·20 до 7·40; гречка 9·75 до 10·50; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·50 до 5·70; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Мадрид 30 червня. Королева-реґентка мае підписати декрет до утвореня нової дивізиї крайсерів в Кадиксї, зложеної з 4 узброєних пароходів.

Ню-Йорк 30 червня. Проводир повстанців на Кубі оголосив в Ґвантанамо стан облоги.

Сан Франціско 30 червня. Ґен. Мерріт від'їхав до Манїлї яко заступник правительства, щоби там утворити провізоричне правительство.

Константинополь 30 червня. Француске правительство загрозило, що забере послїдну рату грецкого відшкодованя воєнного, скоро Порта до 10 липня не відшкодуе французских підданих потерпівших підчас різні Вірмен. Того самого домагае ся і італїяньске правительство.

Константинополь 30 червня. Султан призначив 10.000 фунтів штерлїнґів з грецкого відшкодованя воєнного на запомоги для магометан на Кретї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 липня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

боці, а зазначую лиш одну небезпечність, яку мае до себе житє в монастири....

— А то-ж яку?

— Я побоюю ся, щоби не стовстїти!

Пан-отчик видивив ся на мене, але я не дав ся тим збити з глуздів.

— Таки-так, щоби не стовстїти. Я з такого роду що легко товстїе. Мій батько помер на параліж, а моя мати була би на рільничій виставі дістала першу нагороду, як би не то, що она случайно була людиною. А зваживши то, що всї монахи, які я пізнав, суть дуже грубі і товсті, то мушу собі не раз і не два розважити, заким вступлю до монастиря.

Я зробив страшно дурнувате лице, так, що він все ще не міг зміркувати, що я собі лиш жартую з него. Мабуть гадав, що я якийсь придуркуватий.

— До того приходить ще й друга історня. Мушу признати ся, що дуже люблю хорошенькі женщини: а монахам не вільно й споглянути на них!

— Сину мій, ти видів, що написано над входовими дверми? Слово Clausura значить: заказаний вхід для женщин.

— Ах так — відозвав ся я з таким урадованем, як би менї аж тепер стало ясно в голові — то тота напись то означае? А чому-ж, так по правдї сказавши, монахам не любити би хороших женщин?

— Бо они зводять з дороги честноти.

— А хиба-ж би то було щастє, як би всї люди були монахами і монахинями?

— Всевишному то угодно, коли уникаємо сьвіта.

— Але коли би всї люди були монахами і монахинями, то нестало би й людий! Вінець сотвореня усох би!

— А вже-ж, а вже-ж, — але —

Я перестав же удавати дурнуватого і розсьміяв ся монахови в очи.

— То ти собі робиш сьміх з мене? Що?

Але нараз мій сьміх пригих. Монах споглянув на мене своїми добрими, щирими очима; они цїлі зайшли єму сльозами.

— Мій любий синоньку — сказав він і взяв мене за руку — ти робив собі сьміх з мене старого, і я прощаю то твоїй молодости. Але ти ще знаєш сьвіт дуже мало. Коли так єго колись наскрізь спізнаєш, як я, яко пропасть похотий і муки, слабосильної добродушности і твердої як скала злоби, зломаних серць і роздертих душ, то і ти вже не будеш насьмівати ся з тих, що усунули ся від того всего, а тогди жаль тебе возьме, коли пригадаєш собі ту хвилю, як ти робив собі сьміх з мене. Моя віра не позваляє менї гнївати ся. Іди в мирі!

Переміна в ситуациї була за надто нагла. Ті слова тронули мене глубоко і мене взяв жаль, що я був такий зухвалий.

Монах закрив собі очи рукою. Грубі сльози котили ся по нїй.

— Хто має бистроту розуму, той нехай о Божій воли і намірі сотвореня розумує як хоче. Я клоню ся в покорі як троща від бурі. Нехай буде твоя воля Господи!

Я припав на колїна і сховав лице в его полу.

— Простіть отче!

Він поклав менї свою руку на голову і промовив чистим голосом:

— Господь Бог нехай тебе благословить! Нехай додасть тобі сили в борбі житя! Нехай Пречиста Діва очистить твоє серце! Іди, мій сину! Моя любов піде з тобою....

Я вийшов з монастиря і сїв собі на дворі межи розвалинами. Охота до жартів вже мене відійшла. — —

На другий день поїхав я зелїзницею до Барцельони та закватирував ся там в готели „Орієнт".

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).